

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΜΑΔΗΒΑΝ

Τό Σάββατον, 9^{ον}/22^{ον} Σεπτεμβρίου 2018, ἡμέραν μνήμης τῶν γεννητόρων τῆς Θεοτόκου, Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀνεγερθέντος εἰς τήν περιοχὴν Χανῆνα τῆς ἱστορικῆς πόλεως Μαδηβᾶς, εἰς τήν ὁποίαν τό προσκύνημα τοῦ ψηφιδωτοῦ ἱστορικοῦ Χάρτου τοῦ 6^{ου}μ.Χ. αἰῶνος, τοῦ ἀναπαριστοῦντος τήν Ἁγίαν Γῆν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐπιμελεία καί δαπάναις τοῦ πρώην Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Μαδηβᾶς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰννοκεντίου.

Τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων καί τῆς μετ' αὐτὴν θείας Λειτουργίας προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσελθὼν ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἐξ Ἀμμάν καί γενόμενος δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ τὴν πρωΐαν τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Καττάρων κ. Μακαρίου, Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου, συμπροσευχομένου τοῦ ἐν Μαδηβᾶ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, συλλειτουργούντων καί Ἁγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ἐν οἷς ὁ Πνευματικός τῆς Λαύρας Ὅσιου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐδόκιμος, ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Βορείου Ἰορδανίας-Ἴρμπετ Ἀρχιμανδρίτης π. Ραφαήλ, συλλειτουργούντων ὡσαύτως Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ Πρεσβύτερος τοῦ Προσκυνηματος Μαδηβᾶς π. Ἰωσήφ, ὡσαύτως συλλειτουργούντων τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Γεωργίου, ψαλλόντων τῶν ἐξ Ἑλλάδος Ἱεροψαλτῶν κ. Μπαλογιώργου καί τῶν βοηθῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ῥυθμοῦ Ἀθηνῶν καί μετέχοντος ἐν χαρᾷ πολλῇ ἀθροῦς χριστεπώνυμου λαοῦ τῆς Μαδηβᾶς.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὡστε εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα», (Β' Κορ. 5,17) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἱερῶτατε Ἀρχιεπίσκοπε Μαδάβων κύριε Ἀριστόβουλε,

Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα Ἰννοκέντιε, κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί τοῦ λοιποῦ περὶ αὐτοῦ συγκροτήματος,

Σήμερον ἡ ἱστορικὴ πόλις τῆς Μαδηβᾶ, ἡ ἀποτελοῦσα τό πολιτιστικόν (Cultural) κέντρον τοῦ Χασημιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, συγχαίρει μετὰ τῆς Μητρὸς πασῶν τῶν Ἑλληνιστῶν, δηλονότι τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἐγκαινίων νέου περικαλλοῦς ναοῦ καί πνευματικοῦ κέντρου ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Χανῆνα- ἐν – Μαδηβᾶ.

Τό ἀναδειχθέν τοῦτο ἔργον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κατοίκων τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς τῆς Μαδηβᾶ καί ἰδιαιτέρως τῶν πνευματικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῆς τοπικῆς ἑλληνορθοδόξου κοινότητος ἐνέχει μεγάλην σημασίαν, καί

τοῦτο διότι τό ἔργον τοῦτο, ἀφ' ἑνός μὲν ὑποδηλοῖ τὴν ἀδιάκοπον ἀποστολὴν τῆς διακονίας τοῦ λόγου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸν συνάνθρωπον ἡμῶν· καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐν τῷ Χασιμιτικῷ Βασιλείῳ τῆς Ἰορδανίας καλλιεργουμένην ἀρμονικὴν συνύπαρξιν, τῶν ἐν αὐτῷ διαβιούντων διαφόρων θρησκευτικῶν κοινοτήτων.

Τό παλαίφατον Ἑλληνορθόδοξον (Rum Orthodox) Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων οὐδέποτε ἔπαυσε ἐν τῇ μεγάλῃ ἱστορικῇ διαδρομῇ αὐτοῦ νά παράγη λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τὰς ἱεράς ἀξίας τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸν ἐχθρόν ἀκόμη, τῆς εἰρήνης καὶ τὸν ἀπόλυτον σεβασμόν πρὸς τὸν συνάνθρωπον, τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθέντα κατ'εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Αἱ ἱστορικαὶ μεγάλαι ἐθνικοθρησκευτικαὶ ἡγετικά προσωπικότητες ὡς τοῦ Χαλίφου Ὁμάρ Ἴμπν Χατάμπ καὶ τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου συνέβαλαν καθοριστικῶς ὄχι μόνον εἰς τὸν σεβασμόν τῆς συνυπάρξεως τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθέρας λατρείας τοῦ θεοῦ ἐν τῷ οἴκῳ Αὐτοῦ.

Τοιοῦτον οἶκον θεοῦ ἐγκαινιάσαμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον πρὸς τιμὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς θεοτόκου καὶ πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Παντοδυνάμου θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔπαινον τοῦ Χασημιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, τοῦ τελοῦντος ὑπὸ τὴν σοφὴν κυβερνητικὴν οἰακοστροφίαν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῖν Βασιλέως κ. Ἀμπντάλλα τοῦ II.

Ὁ ἐκάστοτε ἐγκαινιζόμενος Ναός ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν προέκτασιν τοῦ ἰδίου ἡμῶν ναοῦ, τουτέστιν τοῦ σώματος ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «οὐκ οἴδατε ὅτι τό σῶμα ὑμῶν ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπό θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἐαυτῶν» (Α΄ Κορ. 6,19).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ οἶκος λατρείας, δηλονότι ὁ Ναός τοῦ θεοῦ εἶναι ὁ τόπος, ἐνθα κηρύττεται τὰ γράμματα τῶν ἁγίων Γραφῶν. «Πᾶσα δέ γραφή, διδάσκει ὁ σοφός Παῦλος, θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρτισμένος», (Β΄ Τιμ. 3, 16-17).

Ἐπί δέ τούτοις, θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τὸν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῖν συνεργάτας αὐτοῦ, τοὺς Ἐπιτρόπους τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πάντας τοὺς συμβαλόντας εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου ἀφ' ἑνός καὶ τοὺς κοπιάσαντας εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐορτίου ταύτης τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς θεοτόκου ἀφ' ἑτέρου.

Τέλος θεωροῦμεν καθῆκον ἐπιβεβλημένον, ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τοῦ εὐλαβοῦς ἡμῶν ποιμνίου τῆς Μαδηβᾶ, ὡς καὶ ἡμῶν προσωπικῶς εἰς τὸν ἀκάματον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰννοκέντιον, διακεκριμένον μέλος τῆς γεραρᾶς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, τὸν καταστήσαντα τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἡμῶν Κοινότητα ἐνταῦθα εἰς κέντρον Ἐκκλησιαστικόν, ἐκπαιδευτικόν καὶ πνευματικόν. Δικαίως λοιπόν «ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος», (Β΄ Τιμ. 4,8).

Θερμὰς εὐχαριστίας προσέτι ἐκφράζομεν εἰς πάντας τοὺς τιμήσαντας

διά τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τὰς τοπικὰς πολιτικὰς, στρατιωτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τῆς Μαδηβᾶ. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά”.

Ἀντεφώνησε δε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος λέγων περίπου τὰ κάτωθι:

«Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ»

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὡς εὖ παρέστητε,

Ἐξοχώτατοι Κυβερνήται, ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ τῆς Ἐκκλησίας,

Κυρίαὶ καὶ Κύριοι,

Πραγματοποιεῖται κατὰ τὴν σημερινὴν εὐλογημένην ἡμέραν ὁ ἐγκαινιασμός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μαδηβᾶ, τοῦ Ἱεροῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ἔπειτα ἀπὸ σειρὰν 10 ἐτῶν καὶ διὰ συνεχῶν προσπαθειῶν καὶ πολλῶν κόπων. Τό ἔργον τοῦτο περιλαμβάνει τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ σχολικῶν αἰθουσῶν εἰς τὰ σχολικὰ συγκροτήματα τῆς περιοχῆς ταύτης καὶ καλύπτει συνολικῶς 8.000 τ.μ. κατασκευῆς εἰς 11.000 στρέμματα γῆς, μέ σκοπὸν νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως Μαδηβᾶς γενικώτερον καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος εἰδικώτερον.

Ἡ πόλις τῆς Μαδηβᾶς ὑπῆρξεν εἰς τό παρελθόν μέγαν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν κέντρον ὡς ἡ πλέον σημαντικὴ Ἐπισκοπὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἰορδανίας· καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ἡ Μαδηβᾶ ἀποτελεῖ ἀξιόλογον Προσκύνημα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἰορδανίας καὶ τοῦ Χашιμιτικοῦ Βασιλείου.

Ἐγκαινιάζομεν τὸν νέον Ἱερόν Ναόν τοῦτον πρὸς τιμὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, λόγω καὶ τῆς υπάρξεως πλησίον αὐτοῦ Τεμένους, εἰς τό ὁποῖον εὐηρεστήθησαν νὰ δώσουν τό ὄνομα “τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τῆς Μαρίας”, τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορικὴν παρουσίαν πιστεύουν, γεγονός τό ὁποῖον γεφυρώνει τὰς ἀντιθέσεις Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων καὶ εὐνοεῖ τὴν εἰρηνικὴν συνύπαρξιν αὐτῶν ἐντὸς τῆς πόλεως τῆς Μαδηβᾶς.

Εὐρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ μετρῶ 30 ἔτη ἱερατικῆς διακονίας εἰς τὴν Ἰορδανίαν, συμπεριλαμβανομένων 25 ἐτῶν εἰς τὴν Μαδηβᾶν. Θά ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω πάντα τὰ μέλη τῆς Κοινότητος καὶ τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας τῆς Μαδηβᾶς διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔχουν δεῖξει, καθὼς καὶ πάντας τοὺς συμβαλόντας εἰς τό τελειωθέν ἔργον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ πρὶν ἀπὸ αὐτό ἔργα, τὰ ὁποῖα ἤλθον εἰς πέρας εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Ἐπιτροπεῖαν τῆς Μαδηβᾶς.

Θα ἤθελα νὰ ἀποτίσω φόρον τιμῆς εἰς τὸν μακαριστὸν Πατριάρχην Διόδωρον Α΄, ὁ ὁποῖος μέ ὑποστήριξε εἰς τὰ πρῶτα μου βήματα ὡς Ἀγιοταφίτην, καὶ ὁ ὁποῖος συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Παιδείας ἐν Ἰορδανίᾳ, ἦτοι εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Ρωμαιορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ δι’ ὅλα τὰ ἔργα πού ἔχει ἐπιτελέσει τό Χашιμιτικὸν Βασίλειον τῆς Ἰορδανίας.

Ὡσαύτως, θά ἤθελα θερμῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸν Μακαριώτατον Πατέρα ἡμῶν καὶ Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον Γ΄ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς ἐμένα· «εἶη τὰ ἔτη Ὑμῶν, Μακαριώτατε, πολλά, εἰρηνικά καὶ

εύλογημένα».

Καί τέλος, δέν θά ἡμποροῦσα νά παραλείψω ἐξόχως νά τιμήσω καί νά συγχαρῶ τόν νέον Πατριαρχικόν Ἐπίτροπον, Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον διά τήν ἐκλογήν αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστός εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διά τό ἦθος, τήν καθαρότητα καί τήν εἰλικρίνεια αὐτοῦ, ἀλλά καί τās ἰδιαιτέρας σημαντικās ἱκανότητας καί δεξιότητας αὐτοῦ. Εὐχομαί ὁ λαός τῆς Μαδηβᾶς νά λάβῃ ὑπ' ὄψει τόν νέον Ἀρχιεπίσκοπον, ὡς παράδειγμα καί νά ὠφελῆθῇ ἀπό τās ἀρετάς καί τās ἱκανότητας αὐτοῦ”.

Τήν τελετήν, θείαν Λειτουργίαν καί πανήγυριν ταύτην ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τήν αἴθουσαν κάτωθι τοῦ Ναοῦ τοῦ Προσκυνηματος.

Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Τά πάντα ἐφώτισε τῇ παρουσίᾳ Χριστός· τόν κόσμον ἀνεκαίνισε, Πνεύματι θείῳ αὐτοῦ· ψυχαί ἐγκαινίζονται· οἶκος γάρ ἀνετέθη, νῦν εἰς δόξαν Κυρίου, ἔνθα καί ἐγκαινίζει τῶν πιστῶν τās καρδίας, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ προαιώνιος θεῖος Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θέμενος πύργον ἰσχύος τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καί θεμελιώσας αὐτήν ἐπί τήν πέτραν τῆς πίστεως, συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον, ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ νεοδημητῶ Ναῶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἵνα δοξολογικῶς καί εὐχαριστιακῶς τελέσωμεν τά ἐγκαίνια αὐτοῦ.

«Σύ πάλαι ἐν Σινᾶ σκηνήν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτη Μωϋσεῖ διαγράφων, Χριστέ τήν Ἐκκλησίαν σου», λέγει ὁ ὑμνωδός ἀναφερόμενος εἰς τήν ἀνάβασιν τοῦ Μωϋσέως εἰς τό ὄρος Σινᾶ, ἔνθα κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί ἔλαβεν ὁδηγίαν διά τήν κατασκευήν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου» (Ἐξοδ. 24,15-16/ 25, 8-9), τήν ὁποίαν «κατεσκεύασεν ὁ Κύριος καί οὐχί ἄνθρωπος», ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων· «Κεφάλαιον δέ ἐπί τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν Ἀρχιερέα, ὅς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων Λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος», (Ἑβρ. 8,1-2).

Περί δέ τῆς «ἀληθινῆς ταύτης σκηνῆς», δηλονότι τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἰδοῦ τί λέγει ὁ ὑμνωδός: «Ἐπιδημήσαντος ἡμῖν τοῦ Λόγου κατά σάρκα, ὁ τῆς βροντῆς μέν γόνος (ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστής Ἰωάννης) φησί καθυπογραφῶν· ἐθεασάμεθα φαιδρῶς τήν δόξαν, ἣν εἶχεν ὁ Υἱός παρά Πατρός, ἐν ἀληθείας χάριτι. Ὅσοι δέ πίστευον τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε τοῖς πᾶσιν ἐξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεοῦ· οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδέ ἐκ θελήματος σαρκός ἀναγεννηθέντες, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυξηθέντες, οἶκον προσευχῆς ἐπήξαμεν καί βοῶμεν· τοῦτον τόν οἶκον στερέωσον Κύριε».

Ὁ οἶκος οὗτος τῆς προσευχῆς δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν καινήν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου, δηλονότι τήν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐπήξατο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τῷ τιμίῳ καί ἀπολυτρωτικῷ Αὐτοῦ αἵματι. «Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινή κτίσις· τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοῦ γέγονε καινά τά πάντα», (Β' Κορ. 5,17),

λέγει ο θεϊός Παῦλος.

Μέ άλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ σήμερον ἐγκαινιζόμενος οὗτος ναός εἶναι ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς, ἔνθα «λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ θεῷ μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας» (Ἐβρ. 12, 28). Καί ἔνθα διὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἀναφέρομεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῷ θεῷ, τούτέστιν καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ», (Ἐβρ. 13, 15). Καί ἀναλυτικώτερον: Ὅταν δέ λέγω, κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος, θυσίαν, δέν ἐννοῶ θυσίαν ζώων καί αἱμάτων, ἀλλά θυσίαν, ἡ ὁποία ὡς καρπός θερμῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν θεόν θά βγαίνει ἀπό τά χεῖλη μας, τά ὁποῖα θά ἀνυμνοῦν καί θά δοξολογοῦν τό ὄνομά Του.

«Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου Σου καί τόπον σκηνώματος δόξης Σου», (Ψαλμ. 25, 8), ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ. «Τά σκηνώματα Κυρίου ἠγαπημένα τοῖς κατιδεῖν ποθοῦσιν ἀνακεκαλυμμένως τήν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας. «Καί ἐγεμίσθη ὁ ναός ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς δόξης τοῦ θεοῦ καί ἐκ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ», (Ἀποκ. 15,8) λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἐξεδήλωνε τήν παρουσίαν Του, καί τήν δόξαν Του εἰς τόπον ἰδιαίτερον, δηλαδή ἠγιασμένον. Κατά δε τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν (Ἐξοδ. 16,7- Ἐξοδ. 16,10 καί Γ' Βασιλ. 8,11) ἡ δόξα Κυρίου δηλονότι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπλήρου τόν οἶκον δηλαδή τόν Ναόν αὐτοῦ ἐν σχήματι νεφέλης κατά τόν καιρόν τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, τούτέστιν τῆς δημοσίας προσευχῆς. Οὐχ ἦττον ὁμως «Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάνν. 4,24), λέγει Κύριος.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἱεουργική αὕτη πρᾶξις τῶν ἐγκαινίων Ἱεροῦ Ναοῦ ἔχει ὡς πηγήν καί ἀναφοράν αὐτῆς τόν ἐγκαινισθέντα παλαιόν Ἀδάμ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου Ἀδάμ, δηλονότι τοῦ ἐνσαρκωθέντος θεοῦ Λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καί θεοῦ, τῆς ἀειπαρθένου καί θεοτόκου Μαρίας, κατά τήν μαρτυρίαν τῶν ἁγίων Εὐαγγελιστῶν καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας: «Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά Πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. «Σήμερον ὁ δεῦτερος Ἀδάμ, Χριστός ἀνέδειξε παράδεισον νοητόν, τήν νέαν ταύτην σκηνήν, φέρουσαν κατά ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τό ζωφόρον τοῦ Σταυροῦ ξύλον», ἀνακράζει ὁ ὑμνωδός.

Ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, Γρηγόριος ὁ θεολόγος, σχολιάζων τήν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τά ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος λέγει: «Ἐγένετο δέ τά ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις καί χειμῶν ἦν», (Ἰωάν. 10,22), ὡ τῆς ἀπιστίας, καί Ἰησοῦς παρῆν, ὁ θεός καί ναός, θεός αἰώνιος, ναός πρόσφατος, ὁ αὐθημερόν λυόμενος καί τριήμερος ἀνιστάμενος καί μένων εἰς τούς αἰῶνας, ἴν' ἐγώ σωθῶ καί τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ καί γένωμαι κανή κτίσις, διὰ τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας ἀναπλαττόμενος».

Μέ άλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ ναός τοῦ θεοῦ, ὡς τόπος λατρείας εἶναι τό ἐργαστήριον τό ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργούμενον διὰ τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἡ δέ προσευχή εἶναι ὁ τρόπος καί τό μέσον ἡμῶν τῆς κοινωνίας τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ καί Πατρός. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει ὅτι ἡ προσευχή ὡς πρὸς τήν

ποιότητά της εἶναι συνουσία καί ἕνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεόν καί ὡς πρός τήν ἐνέργειάν της, σύστασις καί διατήρησις τοῦ κόσμου. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Δεῦτε λοιπόν εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐπί τῇ εὐσήμεν καί ἐορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν. «Τῷ οἴκῳ σου Κύριε πρέπει ἀγίασμα· ἐν τούτῳ γάρ τό ὄνομα, τό σόν φιλάνθρωπε, ἐνθέως δοξάζεται· ὅθεν σύν τῷ προφήτῃ ἐκβοῶμέν σοι πίστει· Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ νῦν ἐγκαίνισον πάντας, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, [καί τῶν ἀγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης], μόνε φιλάνθρωπε». Ἀμήν.

Καί ἀντεφώνησεν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος, ὑπογραμμίζων τήν σημασίαν τοῦ ὑπό τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰννοκεντίου ἐπιτελεσθέντος ἔργου, τό ὁποῖον θά συνεχίση καί τήν σημασίαν τῆς παρουσίας τῆς ἐξ Ἑλλάδος χορωδίας διά τήν συνέχισιν τῆς καλλιεργείας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας